

Απόστολος Λ. Πιερρής

POST MORTEM!

*Δεύτερες Ελληνικές Σκέψεις
για τις Καθεστωτικές Εκλογές
της 20ης Σεπτεμβρίου*

Η Λογική του Λαού και η «Ιδιαίτερη Λογική» του Καθεστώτος

Και ιδού το Καθεστώς έκανε τις κουτοπόνηρες εκλογές του. Αντιδημοκρατικές εκλογές.

Καθεστωτικές Εκλογές που έγιναν με κύριο σκοπό να θολώσουν και (έτσι νομίζουν οι τα φάυλα «νομίσματα» καπηλευόμενοι) να ακυρώσουν το ΟΧΙ του Ένδοξου Δημοψηφίσματος. Δηλαδή να μπερδέψουν την υγιή σχέση μεταξύ πολιτικής ηγεσίας και λαϊκής βούλησης, η οποία είναι να συντονίζεται η πρώτη προς τη δεύτερη. Λαϊκή βούληση μάλιστα εκπεφρασμένη ρητά δια Δημοψηφίσματος.

Το Δημοψήφισμα υπερτερεί κάθε εκλογής αντιπροσώπων γιατί είναι για συγκεκριμένο ουσιώδες θέμα και όχι για γενική πολιτική κατεύθυνση και γιατί είναι εργαλείο Άμεσης Δημοκρατίας έναντι των Εθνικών Εκλογών για Βουλή που αποτελούν όργανο Έμμεσης Δημοκρατίας.

Η ισχύς του Δημοψηφίσματος της 5^{ης} Ιουλίου είναι απόλυτη. Το ηυξημένο κύρος του καθιστά δημοκρατικά άκυρη την Συμφωνία-Μνημόνιο III που υπέγραψε η προηγούμενη Κυβέρνηση Σύριζα – Αν. Ελλ. και άκυρη την έγκρισή της από την προηγούμενη Βουλή. Το πρακτικό αποτέλεσμα αυτής της δημοκρατικής ακυρότητας είναι ότι η Συμφωνία-Μνημόνιο III δεν δεσμεύει τον Λαό.

Επίσης το αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος δεν έπαψε να ισχύει επειδή μεσολάβησαν οι Εκλογές. Η οποιαδήποτε εντολή προέκυψε από αυτές δεν θίγει, λόγω ηυξημένου κύρους, την άμεση λαϊκή ετυμηγορία επί του ωρισμένου θέματος. Το ωρισμένο θέμα είναι η σύναψη Σύμβασης του είδους που προτέθηκε στο Δημοψήφισμα. Η νέα Κυβέρνηση και κάθε άλλη που ενδέχεται να την διαδεχθεί δεσμεύεται απολύτως από το Δημοψήφισμα. Κάθε εφαρμοστικός νόμος και διάταγμα του Μνημονίου III είναι εκ των προτέρων άνευ δημοκρατικής ισχύος, στερείται δημοκρατικής νομιμοποίησης, δηλαδή δεν δημιουργεί δημοκρατική δέσμευση αφού στρέφεται κατά της εκπεφρασμένης και ρητής βούλησης του Λαού.

Η εκλογή Αντιπροσώπων και Κυβέρνησης δεν αφορά στο ωρισμένο θέμα όπου δεν τίθεται θέμα εκπροσώπησης αφού επ' αυτού έχει άμεσα αποφανθεί ο κυρίαρχος εντολέας του εντεταλμένου αντιπροσώπου. Δεν υπάρχει θέμα ερμηνείας από τον εντεταλμένο Αντιπρόσωπο.

Σε όποιες χώρες της «πολιτισμένης», δηλαδή κουλτουριάρικης, και «δημοκρατικής» δηλαδή μεθοδικής, Ευρώπης οι πολιτικές ηγεσίες πήραν τον κόλαφο του Λαού με το αποτέλεσμα

Δημοψηφίσματος για συγκεκριμένο και βαρυσήμαντο θέμα, όπως το αλήστου μνήμης «Σύνταγμα» της Ευρώπης, τότε ή πειθάρχησαν με την λαϊκή ετυμηγορία (και έτσι το ηλίθιο εκείνο Σύνταγμα μπήκε στον κάλαθο των αχρήστων της ιστορίας), ή αν επέμεναν να αλλάξουν το αποτέλεσμα το έκαναν με καινούριο Δημοψήφισμα. Δημοψήφισμα μπορεί θεωρητικά να ακυρώσει Δημοψήφισμα (αν και είναι και ντροπή και υπονομεύει την Δημοκρατία αν ο χρόνος είναι βραχύς μεταξύ των δυο και το περιεχόμενο το ίδιο ή όμοιο) – πάντως ποτέ Εκλογές δεν δύνανται να ακυρώσουν Δημοψήφισμα.

Αν και αυτά απορρέουν από την συνταγματική τάξη κατά το ισχύον Σύνταγμα, το μέγα ζήτημα δεν είναι απλώς συνταγματικό αλλά βαθύτατα δημοκρατικό. Το Σύνταγμα είναι άλλο ένα, μα βασικό, εργαλείο Δημοκρατίας. Δεν είναι η ουσία και η «εντελέχεια» της Δημοκρατίας. Και αυτό που είπα προηγουμένως αφορά στην πεμπτουσία της Δημοκρατίας. Η νέα Κυβέρνηση, όποια και να ήταν, όχι απλά δεν έχει εξουσιοδότηση από την εντολή των εκλογών να εφαρμόσει το Μνημόνιο III, αλλά έχει την υποχρέωση, όποιο και να ήταν το πρόγραμμά της, να πράξει κατά την Βούληση του Λαού στο μέγα αλλά συγκεκριμένο αυτό θέμα, όπως αυτή εκφράστηκε αμέσως και όχι δι' αντιπροσώπων στο Δημοψήφισμα.

Τοσαύτα και τοιαύτα περί εντολής του λαού και δημοκρατικής νομιμοποίησης.

Και συνεχίζω για την φύση των Εκλογών της 20^{ης} Σεπτεμβρίου.

Συνοψίζω αυτά που έγραφα την παραμονή των Εκλογών.

Οι Εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου ήσαν Καθεστωτικές και Αντιδημοκρατικές. Δεν ρωτήθηκε ο Λαός τη σωστή καίρια ερώτηση και με τον σωστό τρόπο και κατά τη σωστή σειρά και υπό τις σωστές συνθήκες.

1) Σωστή ερώτηση: Συμφωνείς ή ΌΧΙ με το Μνημόνιο ΙΙΙ, δηλαδή θέλεις την Ελλάδα Ευρωζωνική Αποικία με αποικιακή οικονομία, μόνιμα συμπιεσμένο βιοτικό επίπεδο και εσωτερική ολιγαρχία, ή την θέλεις Ανεξάρτητη και Κυρίαρχη Δημοκρατική Χώρα, με εθνική οικονομία και αυτοδύναμη ευημερία;

2) Σωστός τρόπος: η θεμελιώδης ερώτηση απαντάται με Δημοψήφισμα. Έγινε το Δημοψήφισμα. Εκλογές, μετά το προηγηθέν Εκκωφαντικό Δημοψήφισμα, στις οποίες τα κόμματα γελοιοποιήθηκαν διαγκωνιζόμενα πάνω στο ποιος είναι ο καλύτερος (για την Ευρωζώνη) Γρακύλος διαχειριστής της Αποικίας, είναι παρωδία εκλογών.

3) Σωστή τάξη: Πρώτα αποφαίνεται άμεσα ο Λαός για το μείζον θέμα. Μετά έρχονται οι συνέπειες της απόφασης με Ευρωπαϊκή συμφωνία κάποιου είδους (γιατί συμφωνίες γίνονται και στην διαφωνία, εκτός αν κηρυχθεί πόλεμος!), αλλά πάντως συμφωνία αντίστοιχη προς τη λαϊκή βούληση όπως εκφράστηκε κατηγορηματικά και άμεσα με το Δημοψήφισμα. Και μετά γίνονται Εκλογές ενόψει της νέας κατάστασης. Το Καθεστώς ανέτρεψε την τάξη με την Συμφωνία-Μνημόνιο ΙΙΙ ενάντια προς την προφανή εντολή του Λαού. Οι Εκλογές στην Τρίτη φάση είναι συνεπώς προσχηματικές και αντιδημοκρατικές αφού αποσκοπούσαν στην εξαπάτηση των εκλογέων.

4) Σωστές συνθήκες για ανόθευτη έκφραση της λαϊκής βούλησης: Επαρκές χρονικό διάστημα για την ανάλυση των πραγματικών δεδομένων και της εθνικής στρατηγικής. Σωστή ενημέρωση από τα ΜΜΕ και όχι αήθης προπαγάνδα από ΜΜΑ (Μέσα Μαζικής Απάτης). Σωστή διεξαγωγή της εκλογικής διαδικασίας με εγγυημένα εθνική υπηρεσιακή κυβέρνηση και υπεύθυνη καταμέτρηση και έκδοση αποτελεσμάτων πέραν πάσης αμφιβολίας και αμφισβήτησης – αντί Κυβέρνησης Καθεστωτικής παλαιότητας κοπής και με «Εθνικό Ανάδοχο» επί των Εκλογών, με μια και την αυτή εταιρεία να διαχειρίζεται τα

εκλογικά αποτελέσματα (κάθε είδους εθνικές, ευρωπαϊκές, περιφερειακές εκλογές, δημοψήφισμα) από το 1981 μέχρι σήμερα. Χωρίς διαγωνισμό αλλά με κατευθείαν (κατεπείγουσα, γιατί πάντα δεν υπάρχει χρόνος!) ανάθεση. Η μονοπωλιακή εταιρεία Εκλογών φέρεται να είναι μέλος της Marfin Investment Group.

Συνεπώς.

Η προσφυγή στην ετυμηγορία του Λαού της 20ης Σεπτεμβρίου για την εκλογή των αντιπροσώπων του έγινε με λάθος ερώτηση («ποιος πρέπει να είναι ο διαχειριστής της Μνημονιακής υποτέλειας»), με λάθος τρόπο (Εκλογές αντί Δημοψηφισματικής έγκρισης ή απόρριψης της θεμελιώδους Συμφωνίας-Μνημόνιο ΙΙΙ), με λάθος σειρά (ενώ πριν είχε γίνει και κυρωθεί η Συμφωνία-Μνημόνιο ΙΙΙ) και με λάθος συνθήκες (λίγος χρόνος, ολοκληρωτική προπαγάνδα, ύποπτη διαχείριση των αποτελεσμάτων). Δηλαδή έχουμε τυπική περίπτωση άσκησης ψυχολογικής βίας και απάτης με σκοπό τη νόθευση της Ετυμηγορίας του Λαού.

Οι Εκλογές ήσαν Καθεστωτικές και Νόθες. Έτσι κι αλλιώς, αυτά τα δυο πάνε μαζί.

Δεν θα μπω πάλι στη συζήτηση για τις γελοιότητες του τύπου «δεν υπήρχε εναλλακτική λύση» και τα τέτοια μαλακά. Ότι έχει να λεχθεί επ' αυτού, κατατέθηκε και στο προηγούμενο κείμενό μου.

Σούμα επ' αυτού.

Δεν έχει καμία πολιτική σημασία αν υπήρχε η αν δεν υπήρχε πρακτική εναλλακτική λύση στις 12 Ιουλίου. Η τότε Κυβέρνηση είχε σαφή εντολή από τις Εκλογές του Ιανουαρίου να έχει έτοιμη εναλλακτική λύση και να την εφαρμόσει αν οι διαπραγματεύσεις οδηγούνταν σε όρους πλήρους παράδοσης, υποτέλειας και οικονομικής εξάρθρωσης της χώρας.

Το προφανές είναι ότι με δόλιο τρόπο η τότε Κυβέρνηση είχε χειριστεί τις «Διαπραγματεύσεις» έξι μηνών. Ωδήγησε τα πράγματα σε αδιέξοδο στο και πέντε ώστε υπ' ευθύνη της να μην υπάρχει πρακτικά εναλλακτική λύση. Και με μια κουβέντα: η Κυβερνητική ηγεσία αν δεν ήταν δόλια στους χειρισμούς της ήταν αθεράπευτα ηλίθια.

Βεβαίως, και ασχέτως, υπήρχε πολύ καλή εναλλακτική λύση ακόμη και τότε – απλά την είχαν δυσκολέψει οι πολιτικές της Κυβέρνησης κατά το δμηνο. Λέω οι πολιτικές και όχι ειδικότερα οι «διαπραγματεύσεις» γιατί είναι εκ των υστέρων προφανές ότι η περί τον Πρωθυπουργό ομάδα εξαπάτησε όχι μόνο πολλούς υπουργούς αλλά και τον τότε Υπουργό Οικονομικών.

Ακόμη και μετά την τελευταία στιγμή, στο και πέντε, για να εκθέσει την καθεστωτική Κυβέρνηση τελείως και να την εξευτελίσει, ο Schaeuble πρότεινε ο ίδιος ένα είδος εναλλακτικής λύσης. Ήθελαν όχι να δουν (γιατί ήξεραν) αλλά να διαπομπεύσουν πόσο μια καθεστωτική Κυβέρνηση μπορεί να πάει κόντρα στην οικονομική λογική και στα συμφέροντα της χώρας της!

Για πιο πράγμα συζητάμε;!

Ακόμα και χωρίς Μνημόνιο η χώρα πρέπει να βγει από την Ευρωζώνη για τους ίδιους ουσιαστικά λόγους για τους οποίους ήταν αυτοκτονία που μπήκε.

Άλλο τώρα αν μερικοί, δυστυχείς και μωρές πόρνες, όχι παρθένες, λένε Ευρώπη και εννοούν Γαλλία. Η ειδική αυτή αρρώστια είχε αρχή που προδικάζει και το τέλος: τον Κολέτη!

* * *

Στις Καθεστωτικές αντιδημοκρατικές εκλογές ο Λαός εκλήθη να απαντήσει στη λάθος ερώτηση, που του τίθεται με λάθος τρόπο, σε λάθος σειρά και με συνθήκες ουσιαστικής νοθείας.

Και να η κραταιά Λογική της απάντησής του πέρα κάθε «Ιδιαίτερης Λογικής» διαχείρισης του Εκλογικού Αποτελέσματος.

Α) Αποδοκίμασε τις Εκλογές με δυναμική αποχή. Η αποχή είναι ο θριαμβευτής των Εκλογών της 20ης Σεπτεμβρίου. Σε τόσο κομβικής σημασίας αναμέτρηση, με δεδομένη και τη συμμετοχική νοοτροπία του Έλληνα, απείχαν το 43,43% των ψηφοφόρων. Τον Ιανουάριο η αποχή έφθασε το 37,38%. Περίπου 600.000 περισσότεροι πολίτες απείχαν τώρα τον Σεπτέμβριο.

Για κάποιον ενδιαφέροντα λόγο οι εγγεγραμμένοι σε αυτές τις εκλογές καταβιβάζονται σε 9.840.525 από τους αντίστοιχους των Εκλογών του Ιανουαρίου που επίσημα είχαν αναφερθεί ως 9.949.684. Λιγότεροι 109.000. Ξεσκαρτάρουν τους εκλογικούς καταλόγους ίσως με «δένδρα», και πάντως σαφώς παρακωλύουν την νεότητα να ψηφίζει και νοθεύουν το αποτέλεσμα.

Ξέρουν τι έχουν να πάθουν από τον Εκάεργο;!

Συνολικά πρόκειται για αποχή 4.273.736 ψηφοφόρων.

Ξέρουν τι σημαίνει αυτό!

Με τα λευκά και άκυρα το ποσοστό φθάνει το 45% των ψηφοφόρων. **Τόσοι πολίτες δεν καταδέχτηκαν να απαντήσουν στα λάθος ερωτήματα που το Καθεστώς τους έθεσε στις κρισιμότερες εκλογές. Γνωρίζουν ότι το Καθεστώς τους κοροϊδεύει και τους εμπαίζει. –**

Οι πανικόβλητοι του Καθεστώτος προβάλλουν το επιχείρημα ότι στις ΗΠΑ και άλλες ανεπτυγμένες χώρες η αποχή είναι επίσης υψηλή. Ναι, εκεί από ισοδυναμία του ποιος είναι καλύτερος για τη χώρα. Εδώ πρόκειται για ισοδυναμία περί του ποιος είναι χειρότερος. **Δηλαδή η**

πεποίθηση είναι εδραιωμένη ότι τα πράγματα θα πάνε από το κακό στο χειρότερο έτσι κι αλλιώς, ανεξάρτητα του ποιος είναι ο Υποτακτικός Γραικύλος επικεφαλής.

Το 45% των ψηφοφόρων λέει απλά και καθαρά στο Καθεστωτικό Κατεστημένο ότι δεν με λογαριάζετε και δεν σας λογαριάζω.

B) Μια ουσιώδης συνέπεια της τεράστιας αποχής είναι η εξαέρωση της όποιας δημοκρατικής νομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος εν γένει και της Κυβέρνησης ειδικότερα να αντιπροσωπεύει τον Λαό και να εκφράζει την Βούλησή του.

Με αναγωγή στο σύνολο των ψηφοφόρων το σχετικώς πλειοψηφίσαν κόμμα Σύριζα πήρε το 20% (35,46% των ψηφισάντων επί 56,57% των φερομένων εγγεγραμμένων). Ο δεύτερος καταταχθείς «μονομάχος» ΝΔ έλαβε αντίστοιχα το 15,9% (28,10x56,57%). Κ.ο.κ. Το τρίτο π.χ. στη σειρά κόμμα Χρυσή Αυγή πήρε 3,95% (6,99x56,57%), το ΚΚΕ απέσπασε 3,13% (5,55x56,57%).

Συγκεκριμένα δε η Κυβέρνηση Σύριζα-ΑνΕΛΛ προσπορίστηκε το 22,15% των πολιτών (39,15x56,57%).

Δεν υπάρχει ούτε σκιά δημοκρατικής νομιμοποίησης της Κυβέρνησης. Εντολή του Λαού προς αυτήν είναι ανύπαρκτη, μια Καθεστωτική φαντασίωση).

Γ) Από αυτούς που ψήφισαν έγινε διασπορά της ψήφου σε πολλά κόμματα ώστε να μειωθούν τα ποσοστά των Καθεστωτικών «μονομάχων». Όχι ότι εγκρίνει ο Λαός αυτά τα αποκόμματα. Απλά θέλει να μειώσει τους μονομάχους και δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Το άθροισμα των ποσοστών των κομμάτων εκτός των δύο Καθεστωτικών προχειρισθέντων «Μονομάχων» είναι 36,44%, περισσότερο από το

ποσοστό του πρώτου μονομάχου. Ο δεύτερος νικητής των Εκλογών μετά την συντριπτική αποχή και άρνηση είναι η εσκεμμένη διασπορά.

Δ) Ο Λαός απέρριψε de facto τη ραδιούργα θεωρία της Κυβέρνησης ομοψυχίας, πολυκομματικής συνεργασίας, εθνικής σωτηρίας και οικουμενικής βλακείας. Η Δημοκρατία δεν έχει ομοψυχίες σε τρέχον πολιτικό επίπεδο. Βασίζεται στην αρχή της πλειοψηφίας για τα πολιτικά και της ουσιώδους ταυτότητας για τα πολιτισμικά. Αλλοίμονο φυσικά αν η πολιτική πολυχρωμία δεν συντονίζεται προς την πολιτισμική μονομορφία. Αυτό είναι θέμα που επεξεργάζομαι στη θεωρία της πολιτικής.

Ο Λαός λοιπόν έκρινε ότι η ιδιοκτησία του Κυβερνητικού Προγράμματος Υποτέλειας (Μνημόνιο III) ανήκει στην Κυβέρνηση Σύριζα-Ανεξάρτητων Ελλήνων. Αυτοί που το υπέγραψαν πρέπει και να το εφαρμόσουν. Δεν τους έδωσε διαφυγή.

Τους βλέπετε να χαμογελάνε στον φακό. Μαύρο φίδι που τους δάγκωσε. Ο Λαός τους περιμένει εκεί που θα τον πονέσουν όχι στα λόγια αλλά στα έργα. Στα λόγια τους δεν έχει και εμπιστοσύνη. Ένας που έχει κάνει μια ατιμωτική κωλοτούμπα γιατί να μην κάνει και δεύτερη, και τρίτη κ.ο.κ. Ο κατήφορος του εξευτελισμού δεν έχει τέρμα παρά στην απόλυτη σήψη, η οποία διαλύει το συσσωρευμένο άγος κάνοντάς το ταυτόχρονα λίπασμα για νέα ζωή.

Ε) Και αυτή η νέα ζωή από τη μεριά της συμβατικής Αριστεράς (συμβατικής γιατί «δεξιά» και «αριστερά» είναι Ευρωπαϊκοί πολιτικοί όροι στο τρέχον και θολό περιεχόμενό τους, γι' αυτό στο τέλος συμπίπτουν στον Ευρωπαϊσμό θέλοντας μη θέλοντας) μπορεί να γίνει η Λαϊκή Ενότητα και Λαϊκή Νεότητα. Αρκεί να αρθεί στο ύψος των

πεπρωμένων του Ελληνισμού και δημιουργήσει τον ένα από τους δυο πυλώνες πολιτικού αυτοπροσδιορισμού που χρειάζεται ο Λαός μας όπως έγραφα, τον πυλώνα ενός **Μεγάλου Δημοκρατικού, Κοινωνικού, Πατριωτικού, Προοδευτικού Μετώπου**. Προς αυτόν τον σκοπό πρέπει να υπερβεί τον εγκλωβισμό της στον λαβύρινθο του ποιος εκφράζει την γνήσια αριστερή ορθοδοξία.

Ο Λαός έκανε μια μεγάλη χάρη στη Λαϊκή Ενότητα: την άφησε για λίγους ψήφους εκτός της νέας Βουλής.

Λέω «χάρη» για δυο βασικούς λόγους.

Έναν πρακτικό. Για τον ρόλο που προορίζεται, να εκπληρώσει, αν συνειδητοποιήσει πλήρως την υψηλή της αποστολή, η Λαϊκή Ενότητα ή έπρεπε να μπει γερά στη Βουλή με συντριβή του ελλειμματικού Σύριζα ή να μη μπει καθόλου. Δεν είναι κατάλληλος για τον απελευθερωτικό ρόλο της ο μίζερος συσχετισμός στα όρια της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης κατά τους συστημικούς όρους και ενόψει των όσων κατέγραφα παραπάνω εν περιλήψει για τον χαρακτήρα αυτών των εκλογών.

Για λόγους που έχουν να κάνουν με τα δεδομένα της χρονικής συγκυρίας και όχι της ουσίας των εξελίξεων, η πρώτη δυνατότητα ήταν θεωρητική. Η σοφία των μεγάλων αριθμών κατέληξε στην δεύτερη: για ελάχιστο ποσοστό εκτός Βουλής.

Και εδώ συνυφαίνεται ο δεύτερος βασικός λόγος για τον οποίο έκανε χάρη ο Λαός στη Λαϊκή του Ενότητα. **Η νέα Βουλή θα μείνει στην ιστορία του ΝεοΕλληνισμού ως η Δουλική Βουλή – και είναι αυτό σημάδι τερματικού πάτου της πορείας του ΝεοΕλληνισμού στον πολιτικό τομέα.** Η νέα Βουλή είναι Υποτελής διότι συγκροτήθηκε ΜΕΤΑ την υπογραφή Μνημονίου Αποικιοποίησης της χώρας, οικονομικής καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων, Εθνικής υποτέλειας και αντιδημοκρατικής λειτουργίας του πολιτεύματος. Συγκροτήθηκε μετά και υπό την σκέπη του Μνημονίου και για να υλοποιήσει το Μνημόνιο. Η νέα

Βουλή είναι «μέρος της λύσεως» του Ελληνικού ζητήματος και όχι μέρος του προβλήματος – μόνο που φυσικά «λύση» για το Ευρωπαϊκό Ευρωζωνικό Διευθυντήριο είναι όλεθρος για την Ελλάδα.

Η Νέα Βουλή δεν μπορεί να νομοθετήσει στο μέγιστο φάσμα, και όχι μόνον καν στις θεμελιώδεις γραμμές αλλά και στις έσχατες λεπτομέρειες, της νομοθετικής αρμοδιότητάς της, παρά κατά τις επιταγές και πάντως με τη συμφωνία Ευρωπαϊκών Δυνάμεων. **Είναι εκ συστάσεως και εξ ορισμού, όπως προέκυψε και όπως αποτελείται, Βουλή Υποτέλειας, η Βουλή της Δουλείας.** Δεν θα ήταν καλό σε μια Ανανεωτική Επαναστατική Δυναμική να βρίσκεται μέσα σε αυτήν, ει μη μόνον από θέση αποφασιστικής ισχύος.

Αυτό είπε ο Λαός και σκύβουμε το κεφάλι στην παντοδύναμη Σοφία του.

Η ιστορία έχει προετοιμάσει, και η ίδια η Λαϊκή Ενότητα έχει επάξια κερδίσει, προβεβλημένη εναρκτήριο θέση στον αγώνα να γίνει ο Λαός Κύριος του Οίκου του και ο Έλληνας υπερήφανος για τον εαυτό του και την χώρα του. Εκτός Βουλής, είναι όμως αυτή η δυναμική εστία ανασύνταξης του πολιτικού πεδίου της χώρας με βάση την γνήσια και αναπαλλοτρίωτη Ελληνική πραγματικότητα και πίστη στην αυτογνωσία, αυτοδυναμία και αυτενέργειά της. Η «Λαϊκή Ενότητα» αποτελεί την καθαρώτερη και πιο προχωρημένη στάση για την αναγκαία Επανάσταση αυτοπροσδιορισμού του Λαού, της Χώρας και του πολιτισμικού Ελληνισμού.

ΣΤ) Ο Λαός είναι μεγάλοθυμος με την ΝΔ. Την τιμωρεί αλλά δεν την συντρίβει, όπως συνέτριψε το ΠΑΣΟΚ και όπως θα λιώσει τον ΣΥΡΙΖΑ. Φυσικά της καταλογίζει την ταπεινωτική συμπεριφορά της τον Ιούλιο και Αύγουστο: παρατρεχάμενη του Σύριζα στην επιχείρηση καταστροφής της Ελλάδας. **Δεν καταλαβαίνει ο Λαός τα περί ανάγκης**

σωτηρίας της χώρας. Δεν σώζεις τίποτα όταν το εξευτελίζεις. Βρες λύση που δεν περιλαμβάνει θεραπεία χειρότερη από την νόσο. Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβουν αυτό οι μασκαράδες της πολιτικής; Κρίνουν βέβαια εξ ιδίων. Αλλά στην εθνική πολιτική δεν υπάρχει τέλος-τέρμα, ει μη μόνον στον χαμένο πόλεμο. Και πάλι δείτε την Γερμανία 70 χρόνια πριν και τώρα. Αυτοί ή εμείς χάσαμε τον Πόλεμο;

Η ΝΔ έπρεπε να μην ψηφίσει το Μνημόνιο ΙΙΙ για το οποίο δεν ευθυνόταν, να ρίξει την Κυβέρνηση, και να διαπραγματευτεί η ίδια Συμφωνία με τους Εταίρους τηρώντας και το δεσμευτικό αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος, προσανατολιζόμενη δηλαδή προς την εναλλακτική λύση χωρίς ρήξη αλλά με συμφωνία. Προσέξτε δεν λέω καν την optimum λύση για την χώρα - την έχω πολλές φορές προσδιορίσει και περιλαμβάνει χρεωκοπία, σεισάχθεια, εθνικό νόμισμα, υποτίμηση, συντακτική εθνοσυνέλευση, διάλυση της ολιγαρχίας, πραγματικός εκδημοκρατισμός και απελευθέρωση. Είπα όμως το minimum που θα έκανε τον Λαό να επικροτήσει την στάση της ΝΔ και όχι απλώς εν μειωμένω μέρει να την ανεχθεί από μεγαλοψυχία!

Αλλά, και εδώ πάμε στα βαθιά νερά όσοι ξέρουμε καλό κολύμπι, το πρόβλημα της ΝΔ δεν ήταν, απλά και μόνον ή κυρίως, ένα λάθος τακτικής ή και πολιτικής στην παρούσα συγκυρία. **Η ΝΔ έχει χάσει τον εαυτό της: η αλλοτρίωση του Ευρωπαϊσμού καταστρέφει την Συντηρητική Παράταξη.** (Σε αυτό το κομβικό σημείο σκοντάφτει και η Άκρα Ευρωπαϊστί λεγομένη Δεξιά). Αυτό που θα μπορούσε να είναι μια ενδεδειγμένη στρατηγική σε μια ωρισμένη ιστορική φάση, για μια ωρισμένη περίοδο και για συγκεκριμένους λόγους ζωτικών συμφερόντων της χώρας, μια ωρισμένη Ευρωπαϊκή προσέγγιση εννοώ (και ακόμη και ως προς αυτό λέω θεωρητικά «θα μπορούσε», γιατί πραγματολογικά δεν ισχύει όπως έχω πολλές φορές αναλύσει) – αυτή η ενδεχόμενη προς καιρόν χρησιμοποίηση Ευρωπαϊκών συσχετισμών προς ενίσχυση της

δυναμικής εθνικών συμφερόντων κατήντησε με την ΝΔ σε ιδεοληψία του Ευρωπαϊσμού με φουνταμενταλιστική αφοσίωση στην «Ευρώπη» και στην φαντασιακή ολοκλήρωσή της.

Η συντηρητική παράταξη από Εθνική έχει ματαλλαχθεί σε Ευρωπαϊκή υπό τον διάτρητο μανδύα της Ευρωπαϊκής ενοποίησης. Από παράταξη που υπερήφανα εκφράζει το παραδοσιακό αίσθημα του Ελληνισμού έχει εξευτελιστεί σε Ευρωπαίο παρία. Έχει γίνει κόμμα μιμητισμού και καθωσπρεπισμού, όπου μάλιστα το μοντέρνο είναι το μοδάτο. Έχει προδώσει αυτήν την ίδια την συντηρητική ουσία της: αντί να πρωτοστατεί στην συνεχή επανααναφορά προς την Ελληνική πολιτισμική ιδιοταυτότητα για να κριθεί κάθε ανάγκη δομικής ανασυγκρότησης, κάθε σχέδιο οργανωτικής μεταρρύθμισης, κάθε πρόταση πολιτικής κατεύθυνσης και συγκεκριμένων πολιτικών, - αντ' αυτού του μεγάλου και πεμπτουσιακά συντηρητικού προσανατολισμού, έχει εξοκείλει στην απεγνωσμένη όσο και μάταια προσπάθεια τυφλής διατήρησης του *status quo*, και του νεκρού βάρους ακόμη, στα εξωτερικά και εσωτερικά θέματα της χώρας.

Μια κακή Γαλλική σχέση φούντωσε, και εδώ σε αυτήν την περίπτωση, την Ευρωπαϊστική μετουσίωση της Εθνικής Παράταξης. Ξαναβλέπουν να παρακάμπτονται από κάθε λογής άλλους Ευρωπαίους, γνήσιους ή ευκαιριακούς, εσχατολόγους ή κυνικούς, - και απορούν τι φταίει. Φταίει ότι έχουν χάσει την ψυχή τους. Και κατεβαίνουν. Μη παρεξηγούν την μεγαλοψυχία του Ελληνικού Λαού. Έχουν μείνει απελπιστικά πίσω. Όχι πίσω σε Ευρωπαϊκό μοντερνισμό και εκσυγχρονισμό, αλλά σε Ελληνισμό και Ιστορικότητα. Δεν κατάφεραν να έχουν μια «Εθνική και Λαϊκή Ταυτότητα» σαν την «Λαϊκή Ενότητα» του Προοδευτικού Μετώπου.

Είπα. Χρειάζεται ο Λαός, ως εγγύηση της απόλυτης κυριαρχίας του, και τον πολιτικό πυλώνα μιας Μεγάλης Εθνικής Παραδοσιακής Συντηρητικής Παράταξης.

Μεγάλη η σοφία του Λαού κατά το ένστικτο του συστατικού βιώματός του. Χωρίς πάθος και χωρίς μέριμνα, χωρίς ανησυχία και χωρίς απογοήτευση, χωρίς ψυχολογική οργή ή επιθυμία, χωρίς αγωνία και χωρίς άφεση, κοιτάζει και ενεργεί εξ αιωνιότητος στον χρόνο, από την ουσία του πεπρωμένου στο επικαιρικό γίνεσθαι της κάθε στιγμής που το πραγματώνει αργά αλλά σταθερά, με την ανυπέρβλητη και ακαταμάχητη αναγκαιότητα του «τέλους».

Θεός και ο Λαός. Και εξ αδύτου ούτε λέει ούτε κρύβει, αλλά σημαίνει.

Και όσοι τον ακούμε μακάριοι σημαιοφορούμε τα πεπρωμένα του τόπου, του Λαού, του πολιτισμού μας. Οι δε άλλοι, οι πασχίζοντες και πάσχοντες να επηρεάσουν τον χρόνο από τον χρόνο, το γίνεσθαι με πενιχρό γίνεσθαι και το παρόν με την εφήμερη στιγμή, αυτοί περιδινούνται στροβιλιζόμενοι χωρίς ειρμό, χωρίς αποτέλεσμα και λύτρωση στο σκοτεινό χάος του χρόνου, ενεργούμενοι εν αγνοία τους, και άλλα μεν ιδιοτελή πονηρευόμενοι άλλα δε κοινωφελή ακούσια εξ αντιθέτου απεργαζόμενοι, εθελόδουλοι Assentatores στην υπηρεσία του λίγου και φαύλου εντός, του θρασέος και ξεπερασμένου και αντιδραστικού εκτός, μαριονέτες πολύσπαστες του Ανύσματος του Χρόνου το οποίο άγει το γίνεσθαι δια των αντιθέτων στην εμπέδωση του νοήματος της ιστορίας για τον τόπο, τον Λαό και την πολιτισμική

ταυτότητα του Ελληνισμού, όλα προδιδόμενα εκουσίως από τούς Γραικύλους και ταυτόχρονα συντελούμενα ακουσίως.

Fata volentem ducunt, nolentem trahunt.

Το πεπρωμένο τον θέλοντα τον άγει, τον αρνούμενο τον σύρει.

Οι αρνούμενοι την ταυτότητά τους, οι προσήλυτοι της Αλλοτριώσης, σύρονται σφαδάζοντες στην εκπλήρωση των «προφανών πεπρωμένων» του Ελληνισμού, που οι εν επιγνώσει ταυτιζόμενοι με αυτά γαλήνια ακολουθούμε στην ανεναντίωτη, αναπόφευκτη, αυτονόητη πραγμάτωσή τους.

Το Καθεστώς και το Κατεστημένο του, η επίσημη Παράγκα του ΝεοΕλληνικού Κράτους, έχουν μπει στα τελευταία μέτρα της συγκρουσιακής πορείας τους με την ιστορία του Τόπου και του Λαού. Η Επανάσταση που θα ξανακάνει τον Λαό στον τόπο του υπερήφανο δυνατά κατά την ενεργή πολιτισμική ταυτότητά του θα αρχίσει εκτός Καθεστωτικού παρασιτικού καταπιεστικού συστήματος και θα αρχίσει στην Κοινωνία του Λαού, από τους Δημιουργούς και από τη Νεολαία του Λαού.